

LUÂN HỒI

Hắn không ngủ được, cứ nhắm mắt lại là đôi mắt ấy lại hiện lên hắt những ánh mắt căm thù vào mặt hắn. Dùng toàn bộ tấm thân mảnh dẻ của mình che cho đứa con bị hắn vừa đánh đang khóc thét vì sợ hãi, cô gái quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt hắn không một chút sợ hãi, cô gái thét lên:

– Thằng khốn nạn! Nó chỉ là một đứa trẻ con, rồi kiếp sau mày sẽ bị quả báo.

Cái nét mặt không sợ hãi ấy, cái ánh mắt căm thù ấy khiến cho hắn điên tiết. Từ trước đến nay, hắn đã đánh đập không biết bao nhiêu con người. Hắn và lũ bạn hắn luôn cảm thấy thích thú khi được nghe thấy những tiếng rú đau đớn, những tiếng rên rỉ cầu xin “Em lạy các anh! Xin các anh tha cho em lần này”. Và nhất là ánh mắt, những ánh mắt khiếp sợ, phục tùng. Ánh mắt ấy khiến cho hắn và lũ bạn bè hắn cảm thấy thỏa mãn, cảm thấy mình trở nên vĩ đại. Hóa ra ta là một người đầy quyền lực. Nhưng lần này thì không! Cái tia lửa căm thù trong đôi mắt ấy đã thách thức niềm tự hào lâu nay vẫn âm ỉ cháy trong

hắn. Một tiếng nói không lời đầy khinh bỉ nhưng hắn nghe được “Mày chẳng qua chỉ là một con chó vâng lệnh chủ”. Không một lời rên rĩ cầu xin, cái dáng người mảnh mai của cô gái bỗng vụt lớn bỗng thách thức cái niềm tự hào mà hắn vẫn ngộ nhận. Nghiến chặt răng, hắn dồn toàn bộ sức mạnh của tuổi trẻ đâm thẳng vào khuôn mặt gầy, xương xương của cô gái. Máu trào ra, hắn cũng không kịp nhìn xem máu trào ra từ đâu trên khuôn mặt cô gái, từ miệng, từ mắt hay từ mũi thì cả cái đám đông những người biểu tình đã như một đợt sóng thần ào đến đẩy hắn lùi ra xa.

Khi cuộc biểu tình tan, vừa về đến cơ quan, thấy hắn, thủ trưởng đơn vị vồn vã vỗ vai hắn khen ngợi:

– Hôm nay cậu dũng mãnh lắm! Nhìn cậu xông xáo trong đám biểu tình mà tớ cứ nghĩ đến Triệu Tử Long một mình một ngựa xông xáo trên cầu Trường Bản. Nhưng cậu nên rút kinh nghiệm, lần sau có đánh chúng nó thì đừng đánh vào mặt dễ lộ lắm. Bây giờ phương tiện ghi hình nhiều như lá cây, đánh vào mặt thế nào chúng nó cũng ghi hình được. Cứ phía dưới bụng mà đánh. Giữa đám đông đánh dưới bụng rất khó bị phát hiện mà có phát hiện được thì cũng không thể ghi hình để tố cáo chúng ta.

Được thủ trưởng khen, mặt mũi hắn nở ra, bao nhiêu mệt nhọc tan biến hết:

– Hóa ra thủ trưởng hôm nay cũng ra chỗ biểu tình ạ?

– Có chứ! Tớ là thủ trưởng đơn vị thì phải đi sâu đi sát chứ.

– Thủ trưởng đứng ở đâu sao em không nhìn thấy?

Hắn ngây thơ hỏi còn thủ trưởng của hắn chỉ cười mà không trả lời.

Tối về, mệt rã rời, hắn vội vàng vào nhà tắm rửa. Mẹ hắn, một người đã “Ăn mày cửa phật” gần chục năm rồi nhìn hắn lo lắng hỏi:

– Mẹ nghe nói hôm nay có biểu tình ở bờ hồ. Hôm nay con không làm gì quá đáng đấy chứ?

Hắn vội vàng chối:

– Không mẹ ạ! Hôm nay con được phân công trực ban ở nhà không phải ra chỗ biểu tình.

Mẹ hắn thở phào nhẹ nhõm:

– May quá!

Ngừng lại một chút rồi mẹ hắn bảo tiếp:

– Cũng chỉ là vì miếng cơm manh áo thôi nên làm gì thì con cũng nên vừa phải không kiếp sau thì khổ đấy con ạ.

– Lại kiếp sau!

Hắn làm bầm khế trong miệng. Lời nói của mẹ khiến cho hắn chợt nhớ đến cái ánh mắt căm thù của cô gái “Rồi kiếp sau mày sẽ bị quả báo”. Hắn chẳng tin có kiếp sau mà hắn cũng chẳng tin có quả báo. Quả báo con khỉ! Cuộc đời là một sự cướp giết lẫn nhau. Thằng mạnh cướp của kẻ yếu. Nghề nghiệp dạy cho hắn điều đó. Thằng cướp giết cướp của cô gái đi đường còn bọn hắn lại cướp của thằng cướp giết.

Quả báo ở kiếp sau thì hắn chưa biết nhưng quả báo ở kiếp này thì đến ngay tắp lự. Đang ăn thì người yêu hắn gọi điện thoại đến, vừa bấm máy, người yêu hắn đã hỏi ngay, giọng gay gắt:

– Sao anh lại làm thế?

Hắn ngạc nhiên hỏi lại:

– Làm gì?

– Làm gì à? Anh lên fây [Facebook] thì biết!

Nói rồi cô gái tắt phụt điện thoại. Hắn bỏ vội bát cơm chạy ngay vào phòng bật máy tính. Mắt hắn hoa lên. Trên Fây, ảnh của hắn tràn ngập. Có những bức ảnh chụp được cận mặt hắn, một bộ mặt lì lợm, sát nhân, đang kẹp cổ một thanh niên, nhưng nhất là bức ảnh về cô gái ấy, bây giờ thì hắn mới nhận ra mặt cô gái đầy máu. Người cô gái nghiêng đi dùng toàn bộ tấm thân mảnh dẻ của mình che cho đứa con. Còn đôi mắt, có lẽ cho đến cuối đời hắn sẽ không bao giờ quên được đôi mắt ấy. Đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng thở dài ngay sau lưng mình, hắn vội vàng quay lại. Mẹ hắn! Bà đứng sau lưng hắn từ lúc nào đang chăm chú đọc cái lệnh truy nã hắn mà bọn phản động đã lập nên trên mạng, trong đó ghi rõ tên tuổi, địa chỉ nhà, và một lời kêu gọi “Hãy dùng bom xăng đốt nhà tên này”. Hắn vội vàng đóng ngay laptop lại.

Mẹ hắn không nói gì lặng lẽ quay ra. Hắn vội vàng nói với theo:

– Mẹ đừng sợ, chúng nó chỉ dọa thôi chứ chúng nó không làm được gì đâu.

Nghe hắn nói, mẹ hắn dừng lại, quay người chăm chú nhìn hắn rồi chậm chạp bảo:

– Mẹ không lo cái nhà bị đốt mà mẹ lo sau này con sẽ bị đốt dưới địa ngục.

– Lại địa ngục! Lại kiếp sau.

Hắn chán ngán lắm bằm trong miệng. Cả hai mẹ con, chẳng ai còn bụng dạ để ăn nốt bữa cơm. Mẹ hắn lặng lẽ thu dọn mâm bát nét mặt dầu dàu. Hắn cảm thấy bút rút. Hắn thương mẹ. Nhà chỉ có hai mẹ con, bố hắn, một sĩ quan cảnh sát mất từ lúc hắn còn bé trong lúc thi hành nhiệm vụ, có lẽ vì thế mà học xong trung học hắn đã được nhận vào trường đại học an ninh. Mẹ hắn ở vậy nuôi con khôn lớn.

Rửa bát xong, hắn thấy mẹ đi vào phòng ngủ đến trước bàn thờ của chồng, bà thắp lên ba nén nhang, cắm vào bát hương, chắp hai tay trước ngực và cứ thế đứng lặng như một cái bóng trước bàn thờ. Cái im lặng nặng nề khiến cho hắn không chịu nổi. Hắn đứng dậy mặc quần áo dắt xe ra ngoài đường. Hắn đến nhà người yêu. Hắn bấm chuông, qua tấm kính mờ gắn trên cửa hắn nhìn thấy một bóng người đi ra rồi bóng người ấy lại quay vào trong nhà. Cánh cửa vẫn đóng im ỉm. Hắn bấm chuông một lần nữa và chờ đợi. Cánh cửa im lặng! Hắn biết thế là hết nhưng không hiểu tại sao hắn vẫn rút điện thoại bấm số của nàng, trong điện thoại chỉ có lời nói đều đều vô cảm của cô điện thoại viên “Số máy này của quý khách hiện nay không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Hắn biết số điện thoại của hắn đã bị chặn. Hắn quay xe trở ra, nổ máy phóng đi. Hắn cứ như là một kẻ mộng du lang thang vô định đến khi tỉnh lại thì hắn thấy hắn đang ở ngoại thành. Không biết là ở đâu. Tạt xe máy vào một cái quán nhỏ bên đường. Quán khá đông, bàn nào cũng có khách ngồi. Hắn tiến lại một cái bàn có hai cô gái trẻ khá xinh, ngồi xuống rồi gọi 1 chai rượu với mấy con mực nướng. Hai cô gái chăm chú nhìn hắn rồi một cô hỏi cô kia:

– Là hắn à?

Cô gái thứ hai gật đầu. Cô gái thứ nhất gắng hỏi lại một lần nữa:

– Mà có chắc không đấy?

Cô thứ hai đáp ngay mà không phải là nói nhỏ, cô nói to như cố ý cho hắn nghe thấy:

– Cái bộ mặt sát nhân, vô cảm ấy thì lẫn vào đâu được.

Nghe bạn nói, cô gái thứ nhất liền đứng ngay dậy kéo cả cô bạn đứng lên theo:

– Đi! Chúng ta sang bàn khác!

Hắn biết họ đã nhận ra hắn. Quán đông dần, bàn nào cũng ba bốn người ngồi nhưng bàn hắn chỉ có một mình hắn. Người ta tránh hắn như tránh một thằng hủi. Hắn cảm thấy nhục nhã. Không rót rượu ra cốc, hắn mở nút chai rượu cứ thế ngửa cổ tu ừng ực. Hắn muốn say! Hắn muốn chìm chết những ánh mắt khinh bỉ ở đây trong rượu nhưng không được. Trong cái lơ mơ của hơi men ánh mắt dữ dội ấy lại hiện lên. Ánh mắt nóng bỏng

dữ dội ấy và ánh mắt lạnh băng đầy khinh miệt này làm cho hắn hiểu ra rằng hắn chẳng là một cái gì cả. Lúc này đây hắn bỗng thêm khát một ánh mắt sợ hãi, thêm khát được nghe tiếng rên rỉ đau đớn, thêm nghe một lời van xin để cho hắn có được cái can đảm đối mặt với những ánh mắt khinh bỉ nơi đây. Hắn ngửa cổ tu một hơi cạn sạch xị rượu, ném một tờ tiền lên mặt bàn rồi lao đảo đi ra xe máy. Chiếc xe máy đột ngột bốc thẳng đầu lên rồi biến mất trong màn đêm tối đen của một cơn giông đang kéo đến.

Trời sắp mưa. Mặc! Hắn vít hết tay ga. Bỗng một tiếng “Ầm” vang lên, người hắn bắn tung lên trời rồi hắn không còn biết gì nữa....

Những hạt mưa đầu tiên rắc lên mặt làm hắn tỉnh lại. Hắn nhòm người lên, co chân định đứng dậy, một cơn đau từ đùi thốc lên tận óc làm hắn đổ vật xuống. Hắn biết chân mình đã bị gãy. Nằm một lúc cho cơn đau dịu bớt hắn hơi nhồm người lên nhìn ra xung quanh. Trời tối đen, con đường quốc lộ vắng ngắt không một bóng người. Hắn lục túi tìm chiếc điện thoại. Túi rỗng không, không biết lúc ngã xe nó bị văng đi đâu. Hắn dùng tay sờ rầm trên mặt đất xung quanh mình tìm chiếc điện thoại nhưng không thấy. Mưa bắt đầu trút xối xả, người hắn ướt sũng. Bỗng hắn nhìn thấy ánh sáng đèn pha của hai chiếc xe máy đang tiến về phía hắn. Mừng rỡ, hắn cố nhồm cao người dơ tay vẫy lia lịa còn miệng thì la lớn:

– Cứu tôi với!

Hai chiếc xe máy dừng lại. Ba người, hai đàn ông và một người đàn bà tiến lại phía hắn. Hai người đàn ông cúi xuống đứng hai bên xóc hắn đứng dậy. Đột ngột, một tia chớp bỗng bùng lên, cái ánh sáng chói lọi, xanh lét soi rõ khuôn mặt hắn. Người phụ nữ đi cùng kêu lên:

– Nó! Chính nó!

Một người đàn ông hỏi:

– Ai?

– Thăng cảnh sát trên Fây.

Hai người đàn ông dừng lại nghi ngại hỏi cô gái:

– Em chắc chứ?

– Các anh không tin thì bật đèn pin lên mà kiểm tra lại. Một người móc điện thoại bật đèn pin soi vào mặt hắn:

– Đúng nó rồi!

Người ấy nói. Rồi không ai bảo ai, cả hai người đều buông tay ra khỏi người hắn. Hắn đổ xuống như một cây chuối bị chém ngang thân.

– Đồ chó đẻ! Đúng là trời có mắt.

Cả ba người quay lại hai chiếc xe máy đang dựng bên đường.

– Em xin các anh! Các anh để em lại đây thì em chết mất.

Hắn bắt đầu van vãn. Không một ai thèm quay lại nhìn hắn, hai chiếc xe nổ máy lao đi để lại hắn với cơn mưa tầm tã và bóng đêm mù mịt. Hắn bắt đầu thấy lạnh. Người hắn run lên. Thời gian cứ chậm chạp trôi đi, cái chân bị gãy bắt đầu lạnh toát, tê dại không còn một chút cảm giác nào. Rồi cái cảm giác ấy từ từ truyền sang cái chân thứ hai. Hắn bắt đầu sợ, không biết hắn đã nghe ai nói “Khi chết, bắt đầu lạnh từ chân dần trở lên trên”. Trời ơi! Hắn không muốn chết! Hắn còn trẻ quá. Hắn cố nhồm nứa thân trên lên một lần nữa, phóng mắt nhìn suốt dọc con đường chỉ có một màn mưa trắng xóa và tiếng rít thê lương của gió. Thất vọng, người hắn đổ xuống. Hắn nằm ngửa dang rộng hai cánh tay, mắt nhìn lên màn trời tối đen bị rạch nát bởi những tia chớp ngoằn ngoèo. Tự nhiên hắn nhận ra rằng cái tư thế của hắn lúc này giống y như tư thế của đức chúa Giê-su khi bị đóng đinh lên thánh giá. Ý nghĩ ấy làm hắn hoảng sợ. Chúa Giê-su bị đóng đinh lên thánh giá để chuộc lại tội lỗi cho loài người, còn hắn, hắn đang bị đóng đinh trên mặt đất để chuộc lại tội lỗi cho chính hắn. Cái ý nghĩ ấy thoáng đến làm cho một khuôn mặt đầy máu với đôi mắt đầy lửa lại hiện lên. Hắn nhắm mắt lại và từ trong vô thức một tiếng nói thều thào bật ra:

– Chúa ơi con có tội.

Ke...e...ét! Một tiếng phanh cháy lốp làm cho hắn bừng tỉnh. Hắn ngoái nhìn ra đường. Một chiếc ô-tô dừng lại, cửa xe mở ra, ba bóng người lao lại chỗ hắn. Hắn nghe thấy tiếng một cô gái bảo với hai người đàn ông:

– Các anh khiêng người ta lên xe.

Hai người đàn ông cúi xuống định xốc hắn lên thì đột nhiên họ dừng lại. Dưới ánh đèn pha ô-tô sáng rực, hai người đàn ông cứ chăm chú ngó nhìn vào mặt hắn.

Cô gái hỏi giọng ngạc nhiên:

– Sao thế?

Một người bảo:

– Là nó!

Nghe thấy người ấy nói thế mắt hắn bỗng tối sầm. Hắn nghĩ: Thế là hết! Tiếng cô gái gất lên:

– Em biết rồi! Đưa anh ta lên xe đi.

Giọng đàn ông tỏ ra kinh ngạc:

– Sao?

Cô gái giục:

– Sao với giăng cái con khi. Đưa anh ta lên đi.

Hắn được đưa lên xe và cũng là lúc hắn không còn biết gì nữa....

Khi hắn tỉnh dậy, hắn thấy mình đang nằm ở trong bệnh viện và mẹ hắn đang ngồi ở bên. Thấy hắn mở mắt bà mừng cuống:

– Ôn trời con tỉnh lại rồi. Con làm mẹ lo quá!

Hắn nhìn quanh khắp phòng bệnh rồi hỏi mẹ:

– Ai đưa con đến bệnh viện hả mẹ?

Mẹ hắn lắc đầu:

– Mẹ không biết. Hai giờ sáng có người dùng điện thoại của con báo cho mẹ biết con cấp cứu ở đây. Khi mẹ chạy đến thì người ấy đã đi rồi.

Hắn không hỏi gì nữa, nằm ngửa, nhìn trần trần lên trần nhà, hắn cố nhớ lại những chi tiết trong những giây cuối cùng lúc hắn còn tỉnh táo. “Là nó!”, “Em biết rồi! Đưa anh ta lên đi”. Câu đối thoại cứ quần vào nhau lớn vồn trong đầu óc hắn, hắn tự nhủ: Chắc không phải là cô ta! Lòng hắn bỗng tự nhiên thấy thanh thản lạ. Nhưng chỉ được một lúc, một tiếng “Sao”! đầy kinh ngạc, bất ngờ bỗng dội lên khiến cho hắn bứt rứt. “Sao với giăng cái con khi! Đưa anh ta lên đi”. Không! Chắc là cô ta! Lòng hắn tự nhiên trĩu nặng. Nếu là cô ta! Trời ơi! Hình như từ khi tiếng thều thào “Chúa ơi con có tội” bật ra thì chúa đã để lại một dấu chân trong vô thức của hắn.

Khi một bác sĩ đi lại giường để khám bệnh cho hắn, hắn đã nắm lấy tay người bác sĩ ấy hỏi:

– Anh có biết ai đã đưa tôi vào đây tối qua không?

Người bác sĩ ấy trả lời:

– Tôi chỉ biết đó là một cô gái. Mà anh may đấy. Chỉ chậm nửa tiếng nữa thì đến Chúa cũng không thể cứu được anh. À!

Như sực nhớ ra, người bác sĩ móc túi đưa cho hắn chiếc điện thoại:

– Cô ta gửi cho anh chiếc điện thoại.

Hắn cầm lại chiếc điện thoại của mình, mân mê nó trong bàn tay một lúc rồi hỏi:

– Cô ta có để lại địa chỉ không hả anh?

Người bác sĩ lắc đầu:

– Không! Cô ta đóng tiền viện phí rồi gọi điện thoại cho mẹ anh xong là đi ngay.

– Tiền viện phí phải đóng là bao nhiêu?

– 5 triệu!

Hắn lặng đi. Là cô ta! Hắn khẳng định. Một khuôn mặt đầy máu và ngọn lửa tam muội từ đôi mắt ấy từ từ thiêu đốt hắn.

Chiếc bánh xe luân xa trong hắn quay tròn một vòng.

Nguyễn Thế Duyên

nguồn: internet eMail by cathy chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, May 31, 2025
tkd Khoa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*